

Uredništvo

Kata Kaluđerović

Vana Dereta

Naslov originala

Damon Galgut

IN A STRANGE ROOM

Three Journeys

Copyright © Damon Galgut 2010

Copyright © ovog izdanja *Dereta*, 2022

Dejmon
Galgut

U nepoznatoj sobi

Tri putovanja

Prevod sa engleskog
Jovana Sretenov

 dereta

Nema on kuće

– Vojislav Jakić

I

PRATILAC

Dešava se to ovako. Kreće poslepodne stazom koju su mu pokazali, i uskoro ostavlja za sobom mali grad. Za približno sat vremena je u brdašcima prekrivenim maslinama i sivim kamenjem, s kojih se pruža pogled na ravnicu što se postepeno spušta do mora. Silno je radostan, a to uspeva da postigne kada šeta i kada je sâm. Kako drum krivuda gore-dole, u određenim trenucima može da vidi daleko ispred sebe, a u drugim ne vidi ama baš ništa. Nastavlja da traga za drugim ljudima, ali prostran krajolik deluje sasvim napušteno. Jedini znak koji ukazuje na ljudska bića je pokoja kuća, sićušna i daleka, i sâm postojanje drumu. Potom, u jednom trenutku, kad stigne do vrha brda postaje svestan još jedne udaljene figure. Može biti i muška i ženska, može biti bilo kog životnog doba, može putovati u oba smera, ka njemu ili od njega. Posmatra je dok se drum ne izgubi iz vida, a kada se popne na vrh sledećeg uzvišenja figura je jasnija, kreće se prema njemu. Sada gledaju jedno drugo, praveći se da to ne čine. Kada se nađu jedno naspram drugog, zastaju. Figura je muškarac približno njegovih godina, od glave do pete obučen u crno. Crne pantalone i košulja, crne čizme. Čak mu je i ruksak crn. Ne znam šta nosi prvi muškarac, zaboravan sam.

Klimaju jedan drugom u znak pozdrava, smeše se.

Odakle dolazite.

Mikena. Pokazuje preko svog ramena. A vi.

I čovek u crnom neodređeno pokazuje u daljinu iza sebe. A kada ste pošli. Govori akcentom koji prvi čovek ne može da odredi, možda skandinavskim, ili nemačkim.

Do ruševina.

Mislio sam da su ruševine onuda.

Da. Ne te ruševine, njih sam video.

Ima drugih ruševina.

Da.

Koliko su daleko.

Mislim oko deset kilometara. Tako su mi kazali.

On klima glavom. Poseduje mračan tip lepote, s dugom svilenkastom kosom što mu pada preko ramena. Smeši se, iako nema čemu. A odakle ste vi.

Južna Afrika. A vi.

Ja sam iz Nemačke. Gde ste odseli u Miken.

U omladinskom hostelu.

Mora da tamo ima mnogo ljudi.

Jedino sam ja tamo. Da li vi ostajete.

On odmahuje glavom, dugački uvojci podižu se i lepršaju. Večeras odlazim vozom. Za Atinu.

Ovaj razgovor su vodili s ljubopitivom formalnošću, sa širinom puta koja ih je razdvajala, a opet ima nešto u načinu na koji se odnose jedan prema drugome koji nije posve prisan, ali je blizak. Kao da su se negde već upoznali, nekada davno. Ali nisu.

Uživajte u ruševinama, smeši se Nemač. Južnoafrikanac kaže da hoće. Zatim se rastaju uz klimanje glavom polako se udaljavajući jedan od drugog uskim belim drumom, povremeno se osvrćući, sve dok ponovo ne postanu dve sićušne i odvojene tačkice koje se izdižu i spuštaju prateći lelujanje terena.

Stiže do ruševina sredinom podneva. Sada više ne mogu da se setim šta one predstavljaju, ostatke neke velike ali opskurne građevine, postojala je ograda koja se morala preskočiti i strah od

pasa, no nijedan se nije pojavio, on posrće po kamenju, stubovima i izbočinama, pokušava da zamisli kako je nekada bilo no istorija se opire zamišljanju. Seda na ivicu izdignutog kamenog poda i bezizrazno zuri u brda oko sebe. I sada razmišlja o stvarima koje su se dogodile u prošlosti. Osvrćući se na njega kroz vreme, sećam se da se sećao, a ja sam prisutniji u tom prizoru nego što je on bio. No sećanje ima sopstvene daljine, on je delom u potpunosti ja, a delom neznana koga posmatram.

Do trenutka kad je ponovo došao sebi, sunce već beše nisko na nebu, senke planina rastegnute po ravnicima. On polako korača u plavoj studeni. Zvezde trepere u jarkim ležajevima iznad njegove glave, zemlja je golema, stara i crna. Davno beše prošlo vreme za večeru kada je stigao do oboda malog sela i krenuo napuštenom glavnom ulicom, sa zatvorenim radnjama i navučenim tendama, ni u jednom prozoru nije gorelo svetlo, i prošao kroz otvorena vrata hostela, uza stepenice, kroz hodnike, pokraj soba ispunjenih redovima i redovima praznih kreveta na sprat, sve u tami i hladnoći, niko ne dolazi u posetu u ovo doba godine, sve do poslednje i najviše sobe, posred krova, bele kocke pričvršćene za plohu. Sada je veoma umoran, i gladan, i želi da spava.

Ali u sobi ga čeka Nemač. Sedi na jednom od kreveta s rukama među kolenima, smešeći se.

Zdravo.

On ulazi i zatvara vrata za sobom. Šta vi radite ovde.

Propustio sam voz večeras. Ima još jedan sutra ujutru. Odlučio sam da sačekam do tada. Tražio sam mu da me stavi u vašu sobu.

A tako.

Nemate ništa protiv.

Samo sam iznenađen, nisam očekivao, ne, nemam ništa protiv.

Nema ništa protiv, ali mu je u isto vreme nelagodno. Zna da drugi čovek nije odložio svoj put zbog voza već zbog njega, zbog razgovora koji su vodili na drumu.

Seda na svoj krevet. Ponovo se smeše jedan drugom.

Koliko ćete dugo biti ovde.

I ja odlazim sutra ujutru.

Idete li u Atinu.

Ne. Na drugu stranu. U Spartu.

Znači već ste posetili Mikenu.

Ovde sam već dva dana.

Ah.

Sad nastupa tišina u kojoj se nijedan ne pomera.

Možda ostanem još jedan dan. Nisam u žurbi. Dopada mi se ovo mesto.

Nemac razmatra to. I ja sam pomislio isto. Nisam posetio Mikenu.

Trebalo bi da je vidite.

Znači ostajete.

Da.

Da. Onda ostajem i ja. Još jedan dan.

Čini se da su pristali na nešto više od ovog praktičnog aranžmana, ali nejasno je na šta tačno. Kasno je i hladno, i mala soba je ogoljena i ružna na fluorescentnom svetlu. Južnoafrikanac se ubrzo uvlači u svoju vreću za spavanje. Stidljiv je i, mada bi se normalno razodenuo, ove večeri to ne čini. Skida cipele i sat i dve bakarne narukvice, i uvlači se i leže na leđa. Dok gleda u metalne letvice kreveta iznad sebe vraćaju mu se nepovezane slike tog dana, ruševine, drum, čvornati oblici stabala maslina.

I Nemac se sprema za spavanje. Prostire svoju vreću na ležaj na kome sedi. Naravno da je njegova vreća za spavanje crna. Raspertlava čizme i skida ih, postavljajući ih jednu naspram druge na podu. Možda bi se i on inače razodenuo ali večeras to ne radi, ne postoji način da se sazna šta bi on inače radio. On ne nosi sat. U svojim crnim čarapama odlazi do vrata da ugasi svetlo, zatim se polako vraća do kreveta i penje se na njega. Treba mu nekoliko trenutaka da se namesti.

Južnoafrikanac govori nešto.

Ne čujem vas.
 Kako se zovete.
 Rajner. A vi.
 Ja sam Dejmon.
 Dejmon. Laku noć.
 Laku noć, Rajnere.
 Laku noć.

Kada se sledećeg dana probudi drugi krevet je prazan, a iz tuš kabine pored dopire šuštanje vode. Ustaje i izlazi napolje, na krov. Vazduh je leden, divan i čist. Odlazi do ivice i seda na parapet, ispod njega su svi drugi krovovi u gradu, glavna ulica što se proteže sa zapada na istok, sićušni obrisi konja u polju. Veoma je daleko od kuće.

Rajner dolazi na krov, sušeći svoju dugu kosu peškirom. Nosi iste crne pantalone od juče. Ali nema košulju, telo mu je preplahnulo i čvrsto, savršenih proporcija. Svestan je da je prelep i to ga nekako čini ružnim. Stoji na suncu, sušeći se, a onda i on dolazi da sedne na parapet. Peškir mu je prebačen preko ramenâ, koža naježena od hladnoće, vodene perle blistaju kao metal na grubim dlakama na njegovim grudima.

Šta želite da radite danas.

Šta je s tim ruševinama.

Odlaze do ruševina. On ih je već video, juče je proveo nekoliko sati tamo, ali sada posmatra debele zidine, temelje, utvrđenja i visoke grobnice Rajnerovim očima, a njegov izraz ostaje nepromenjen dok obilazi jedan nivo za drugim istim tempom, savršeno uspravnog dugačkog tela. Seda na kamen da pričeka i Rajner pri-lazi da čučne blizu njega. Pričajte mi o ovom mestu, kaže.

Ne znam previše činjenica, zanimam se uglavnom za mitologiju.

Pričajte mi onda o tome.

Priča mu ono čega se seća, kako je usamljena žena čekala muža da se vrati iz dugog Trojanskog rata, negujući osvetu iz žalosti zbog svoje ubijene kćeri. Ništa ne hrani osvetu kao žalost, čemu nas istorija iznova i iznova uči, spajajući njen bes sa onim njenog ljubavnika, koji ima sopstvene jade koje treba osvetiti, do dana kada se Agamemnon vrati, dovodeći sa sobom konkubinu iz zatočeništva, proročicu, koja vidi šta budućnost nosi ali ne može ništa da učini da je spreči. On ulazi i prelazi preko tapiserija jarkih boja koje je njegova žena prostrla pred njega, vukući deset godina opsade za sobom, sa Kasandrom koja ga sledi, oboje zaklani iznutra. On je oboren u svom amamu, iz nekog razloga ta konkretna slika je ona koja ostaje najživopisnija i najstvarnija, krupan muškarac oboren sekirama, iz koga šiklja krv i koji nag kolabira u grimiznu vodu, zbog čega je nasilje uvek tako lako zamislivo ali nežnost za mene ostaje zaključana u rečima. Već je u završetku ove priče sledeći ciklus žalosti i osvete neizbežan, to jest naredna priča mora početi. I je li to istina, kaže Rajner. Šta pod time mislite? Mislim, da li se to desilo. Ne, ne, ovo je mit, ali u mitu uvek ima nešto činjenica. A šta je ovde činjenica. Ne znam, ovo mesto postoji, ljudi su dugo vremena mislili da ne postoji, to je činjenica od koje treba početi. Ne zanimam se ja previše za mitove, kaže Rajner, hajde da se popnemo tamo.

Misli na planinu iza ruševina.

Tamo gore.

Da.

Zašto.

Zato, kaže on. Ponovo se smeši, u oku mu je čudnovat sjaj, iznet je nekakav izazov i bio bi neuspeh odbiti ga.

Počinju uspon. Na nižoj padini je poorano polje koje pažljivo obilaze, zatim se planina strmo uzdiže, oni krče put kroz šiblje i probijaju se među granama. Što se više uspinju stene postaju sve šiljatije i opasnije. Posle približno sat vremena izbijaju na niži obod planine s visokim vrhovima što se pomaljaju iznad njihovih

glava, ali on ne želi da nastavlja dalje. Ovde, kaže. Ovde, kaže Rajner, gledajući gore, je li vam bilo dosta. Da. Treba mu trenutak pre nego što odgovori, u redu, i kada se smeste na kamen Namac ima čudno podrugljiv izraz lica.

Ruševine su sada daleko ispod i dvoje ili troje ljudi u njima sićušni su kao igračke. Sunce je već visoko i uprkos dobu godine dan je topao. Rajner skida košulju i ponovo razgolićuje taj ravan stomak s tragom tamnih dlaka boje baruta koje vode niže, niže. Šta radite u Grčkoj, kaže.

Ja. Samo putujem naokolo. Samo obilazim.

Šta obilazite.

Ne znam.

Koliko već dugo putujete.

Nekoliko meseci.

Gde ste bili.

Počeo sam u Engleskoj. Francuska, Italija, Grčka, Turska, sada sam se vratio u Grčku. Ne znam kuda ću oдавde.

Nastupa tišina dok ga Namac proučava i skreće pogled, dole na dolinu, dalje preko ravnice do udaljenih plavih planina, postoji pitanje iza ovih pitanja na koje ne želi da odgovori.

A vi.

Došao sam ovde da razmislim.

Da razmislite.

Da, ima problem kod kuće. Želeo sam da dođem, hodam nekoliko meseci i razmišljam.

Rajner je to izrekao i potom zatvorio oči. Ni on neće govoriti, ali u njemu je tišina moć. Za razliku od mene, za razliku od mene. I ja skidam košulju, da se ugrejem na toplom suncu. Zatim, on ne zna zašto, ne prestaje, skida cipele i čarape, pantalone, ostaje u donjem vešu na steni, vazduh više nije topao. Obojica razumeju da se on na neki način nudi, mršav, bled i na izvolte na sivom kamenu. Zatvara i oči.

Kada ih je ponovo otvorio, Rajner je zauzet oblačenjem košulje. Izraz mu ostaje nepromenjen, ništa ne odaje. Vreme je ručka, kaže, želim da siđem dole.

Sledeće sećanje koje navire je večernje i nekako je suprotno od jutarnjeg, on ponovo sedi na parapetu dok poslednji tračak svetlosti iščezava sa neba, Rajner se ponovo tušira, i čuje se zvuk vode. Zatim prestaje. Malo kasnije, on izlazi, ponovo go do pojasa, s peškirom preko ramena, i prilazi da sedne pored njega na niski zidić. Neko vreme vlada tišina a onda, kao da odgovara na pitanje koje mu je upravo postavljeno, Rajner nežno kaže da je došao ovamo da razmišlja o jednoj ženi.

Sunce je sada zašlo, i probijaju se prve zvezde.

Jednoj ženi.

Da. Postoji ta žena u Berlinu. Želi da se uda za mene. Ne želim da se oženim, ali ona neće više da se viđa sa mnom ako se ne oženim njom.

To je vaš problem.

Da.

I jeste li odlučili.

Ne još. Ali ne mislim da ću se oženiti.

Grad je sagrađen na nizbrdici koja se blago spušta nadole još kilometar ili dva a zatim prelazi u ravnicu koja se proteže do mora. Tamo gde počinje ravnica je železnica koja ga je dovela ovamo i koja će ga sutra odvesti i na kojoj, u ovom trenutku, jedan voz odmiče u daljini s vagonom koji iznutra sija žutim sjajem. Posmatra voz koji se udaljava. I ja sam ovde zbog nekog drugog, kaže. Ali ja ne pokušavam da odlučim, samo da zaboravim.

Tako sam i mislio.

Ta osoba nije žena.

Rajner pravi pokret u vazduhu, kao da nešto baca. Muškarac ili žena, kaže, ne pravi mi nikakvu razliku.

Čini se da ovo znači jednu stvar, ali može da znači i drugu. Kasnije te noći u maloj sobi, dok se pripremaju za odlazak u krevet, on se skida u donji veš, kao što je činio ranije tog dana na steni, a zatim se brzo uvlači u vreću za spavanje. Te večeri je vrlo hladno. Rajner se dugo priprema, sklapa majice i čarape i stavlja ih u svoju torbu. Zatim skida pantalone. Čini to gotovo ceremonijalno, stojeći na sredini sobe, sklapajući pantalone. Zatim, u donjem vešu, koji nije crn, prelazi do drugog kreveta, onog u kojem ja ležim, i seda na ivicu. Želite li malo, kaže, pružajući mi jabuku, našao sam je u torbi. Njih dvojica je dele među sobom, svečano je grizući i žvaćući, jedan leži podbočen na laktu, drugi sedi podignutih kolena, potreban je samo najmanji pokret jednog od njih, ispružena ruka ili podignuta ivica vreće za spavanje, želite li da uđete, ali nijedan ne čini taj pokret, jedan je suviše uplašen a drugi suviše ponosit, zatim je jabuka pojedena, trenutak je prošao, Rajner ustaje, trljajući ramena, hladno je ovde, vraća se u svoj krevet.

Svetlo i dalje gori. Nakon nekoliko trenutaka ustaje da ga ugasi. Zatim prelazi tamnu sobu do drugog kreveta i seda pored Rajnera. Nema jabuku da mu ponudi i obojica čekaju u tišini, dišući, čekajući gest koji nijedan od njih neće napraviti, a zatim ustaje i vraća se svom krevetu. Shvata da podrhtava.

Ujutru su zvanični i uljudni jedan prema drugom. Pakuju svoje torbe. Želite li moju adresu, kaže Rajner, možda ćete jednog dana doći u Nemačku. Sâm je zapisuje u malu knjižicu, precizno i kitnjastim rukopisom, a zatim pita mogu li i ja da dobijem vašu adresu. Ja nemam adresu, nemam prebivalište, ali daću vam ime jedne prijateljice, zapisuje to drugom muškarcu, a zatim je razmena završena. Zajedno hodaju glavnom gradskom ulicom, dugačkom nizbrdicom ka železničkoj stanici. Vozovi im kreću s nekoliko minuta razmaka, odlazeći u različitim pravcima. Železničku stanicu čine jedna soba i betonska platforma na ivici nepregledne zelene ravnice, oni su jedini putnici koji čekaju, jedan jedini službenik za prljavim šalterom prodaje im karte i onda i sâm izlazi kad se

pojavi prvi voz da dune u pištaljku. Južnoafrikanac se ukrcava i odlazi do prozora. Doviđenja, kaže, drago mi je što sam vas upoznao.

I meni.

Čujte.

Da.

Zbog čega ste uvek u crnom.

Nemac se nasmeje. Zato što mi se dopada, kaže.

Voz polako kreće.

Videću vas ponovo, govori Rajner i podiže ruku, a onda polako nestaje u daljini, čvrst pejzaž postaje tečan dok odlazi.

Odlazi u Spartu, odlazi u Pilos. Nekoliko dana nakon što je napustio Mikenu prolazi javnim trgom jednog grada kad ugleda slike bombi i vatre na televiziji u jednom kafeu. Prilazi. Šta je ovo, pita neke ljude koji sede i gledaju. Jedan od njih koji govori engleski kaže mu da je to rat u Zalivu. Svi su čekali i čekali da se desi, sada se dešava, dešava se na dva mesta, na jednom drugom mestu na planeti i istovremeno na televiziji.

On gleda, ali ono što vidi za njega nije stvarno. Previše putovanja i bezmestnost udaljili su ga od svega, tako da se istorija dešava negde drugde, nema nikakve veze s njim. On samo prolazi. Možda se užas lakše oseća od kuće. To je istovremeno i iskupljenje i nevolja, ne nosi on nikakav apstraktan moralni teret, ali je njegovo odsustvo za njega predstavljeno sukcesijom štokavih i bezličnih soba u kojima spava iz noći u noć stalno ih menjajući, ali nekako je to uvek ista soba.

Istina je da on nije putnik po prirodi, to je stanje koje su mu nametnule okolnosti. Većinu vremena kad je u pokretu provodi u stanju akutne anksioznosti, što sve čini intenzivnijim i snažnijim. Život postaje niz sićušnih pretećih detalja, ne oseća nikakvu povezanost ni sa čim u svojoj okolini, konstantno se plaši smrti.

Posledično, skoro nikada nije srećan na mestu na kojem je, nešto u njemu već kreće dalje na sledeće mesto, a opet nikada ne ide ka nečemu, već uvek dalje, dalje. To je defekt u njegovoj prirodi da se putovanje pretvorilo u stanje.

Dvadeset godina ranije, iz drugih razloga, nešto slično je spalo njegovog dedu. U tom starcu, ustaljenih navika i indolentnom tokom većeg dela njegovog dugog života, nešto se nepovratno slomilo kada mu je umrla žena, i on se otisnuo na put. Putovao je po celom svetu, na najudaljenija i najneverovatnija mesta, vođen ni divljenjem ni radoznalošću, već žalošću. Razglednice i pisma s čudnovatim pečatima i markicama pristizale su u poštansko sanduče kod kuće. Ponekad bi telefonirao i činilo se kao da mu glas dopire s dna mora, promukao od čežnje da se vrati. No nije se vratio. Tek mnogo kasnije, kada je bio već vrlo star i iznuren, zaista se vratio za stalno, proživевši svoje poslednje godine u stanu u zadnjem dvorištu iza kuće. Lutao je među zasadima cveća, odeven u pidžamu usred dana, rasčupane i neoprane kose. Dotad je već počeo da silazi sa uma. Nije mogao da se seti gde je bio. Sve slike i utisci, i države i kontinenti koje je posetio behu izbrisani. Ono čega se ne sećate nikada se nije ni desilo. Što se njega tiče, nikada nije putovao dalje od ivice travnjaka. Plah i zloban tokom većeg dela svog života, sada je bio uglavnom pitom, premda i dalje sposoban za iracionalan bes. O čemu to pričaš, prodrao se jednom na mene, nikada nisam bio u Peruu, ne znam ništa o tome, nemoj da mi pričaš koještarije o Peruu.

Dve nedelje kasnije odlazi iz Grčke. Godinu i po dana se seli iz mesta u mesto, a zatim se vraća u Južnu Afriku. Niko ne zna za njegov dolazak. Dolazi autobusom sa aerodroma, držeći torbu na kolenima, gledajući kroz zatamnjeno staklo na grad u koji se vratio da živi, i nema načina da se sazna kako se oseća.

Sve se promenilo u njegovom odsustvu. Bela vlada je kapitulirala, moć je predata i promenila je oblik. Ali na nivou svakodnevnog života ništa ne deluje bitno drugačije. Izlazi na stanici,

stoji usred mase ljudi koja se kreće pokušavajući da misli. Sada sam kod kuće, vratio sam se kući. No ima osećaj kao da je samo u prolazu.

Uzima taksi do kuće jedne prijateljice, koja se u njegovom odsustvu udala. Srećna je što ga vidi, ali čak i kada ga prvi put zagrli on oseća koliko je postao stran. Njoj, i samom sebi. Nikada ranije nije bio u ovoj kući, i luta naokolo, zagledavajući nameštaj, ukrase i slike zbog kojih oseća nepodnošljiv teret. Zatim izlazi u baštu i stoji na suncu.

Njegova prijateljica dolazi da ga potraži. Tu si, kaže, kakva slučajnost da si došao baš danas, ovo je jutros bilo u sandučetu za tebe. Daje mu pismo koje je moglo pasti i sa neba. Od Rajnera je.

Počinju da se dopisuju. Razmenjuju pisma na svake dve ili tri nedelje. Nemač je suvoparan, drži se činjenica, piše o događajima u svom životu gledano izvana. Vratio se u Berlin. Nije se oženio. Počeo je studije na univerzitetu, ali se predomislio i napustio ih. Kasnije je otišao u Kanadu, odakle sada stižu pisma, negde je na nekom šumarskom projektu, sadi drveće.

Pokušava da ga zamisli, turobnu priliku u crnom duge crne svi-lenkaste kose, kako pobija mladice u zemlju i tabana je. Ne seća ga se baš najbolje, njegovog izgleda, ali ono što se zadržalo u nje-mu jeste osećaj da je Rajner utkan u njega, neki osećaj nelagode i uzbuđenja. Ali ne bi se usudio to da izrazi, oseća izvestan otpor kod drugog muškarca da otvoreno govori o emocijama, činiti to je nekakva slabost. Ali koliko god Rajner bio otvoren s činjenicama, i dalje nedostaje mnogo detalja u njegovom iskazu o sebi, s kim je živeo u Berlinu, ko ga plaća da svuda putuje, ko ga je doveo u Kanadu da sadi drveće. Nekako, čak i kad mu se pitanja postave direktno, Rajner uspeva da izbegne odgovore.

Što se njega tiče, on nikada nije skrivao osećanja, ako išta, suviše ih slobodno iskazuje, barem u pismima. Jer reči nisu povezane

sa svetom. Zbog toga je lako pisati Rajneru kako mu je teško otkako se vratio. Kao da nigde ne može da se skrasi. Neko vreme ostaje kod svoje prijateljice i njenog muža, ali im se nameće, na teretu im je, zna da mora da nastavi dalje. Iznajmljuje sobu u nekoj kući s jednim studentom, ali nesrećan je tamo, mesto je štrokavo i puno muva, ne uklapa se, nakon mesec-dva se ponovo seli. Čuva kuće drugih ljudi dok su odsutni, spava u gostinjskim sobama. Zatim se useljava u stan u vlasništvu njegove bivše stanodavke, koji se sastoji od tri sobe na dva nivoa. Ali to je greška. Stanodavka mu stalno dolazi nepozvana, s lajavom pudlicom što je prati u stopu, prolazi kroz težak period, želi da razgovara, on pokušava da je sasluša ali okupira ga sopstvena nesreća. Želi da bude sâm, ali ona ga ne ostavlja na miru, pas širi dlake i histeriju svuda po njegovom podu. U nekom trenutku piše Rajneru, voleo bih da dođeš ovamo i povedeš me nekamo u dugu šetnju. Stiže odgovor, hvala ti na pozivu, biću tamo u decembru.

Nemoj me čekati na aerodromu, govori mu Rajner, pronaći ću te, nema potrebe. Ali on poziva avio-kompaniju da se raspita o letu, pozajmljuje kola od prijatelja i u hali za dolaske je sat vremena ranije. Oseća mešavinu iščekivanja i anksioznosti. Prošle su dve godine otkako su se videli, ne zna kako će sve to izgledati.

Dok izlazi kroz vrata Rajner nikoga ne očekuje pa se i ne osvrće. Stojim na maloj udaljenosti kako bih ga promatrao. Izgleda isto. Sjajna tamnosmeđa kosa pada mu preko ramena, od glave do pete je obučen u crno, nosi isti crni ruksak na leđima. Ozbiljnog izraza smesta odlazi do reda plastičnih stolica da prepakuje torbu.

Posmatram minut ili dva, zatim pokušavam da delujem ležerno dok mu prilazim i stajem pored njega.

Zdravo.

Rajner diže pogled. Mračno lice se na tren razbistri, a zatim se ponovo zatvara. Zašto si došao. Rekao sam da ne treba.

Dejmon Galgut
U NEPOZNATOJ SOBI

Za izdavača
Dijana Dereta

Lektura
Agencija Tekstogradnja

Korektura
Agencija TEA BOOKS

Likovno-grafička oprema
Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-437-2

Tiraž
1000 primeraka

Beograd, 2022.

Izdavač / Štampa / Plasman: **DERETA doo**, Vladimira Rolovića 94a,
11030 Beograd, tel./faks: 011.23.99.077; 23.99.078, **www.dereta.rs**
KNJIŽARA DERETA, Knez Mihailova 46, Beograd, tel.: 011.26.27.934, 30.33.503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.111(680)-31

ГАЛГУТ, Дејмон, 1963–

U nepoznatoj sobi : tri putovanja / Dejmon Galgut ; prevod sa engleskog Jovana Sretenov. – 1. Deretino izd. – Beograd : Dereta, 2022 (Beograd : Dereta). – 162 str. ; 21 cm

Prevod dela: In a strange room / Damon Galgut. – Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-6457-437-2

COBISS.SR-ID 66389513